

§ 5. Produkcja środków dietetycznych może się odbywać wyłącznie według ustanowionej Polskiej Normy lub normy branżowej.

§ 6. 1. Surowce używane do produkcji środków dietetycznych powinny odpowiadać wymaganiom ustalonym dla najwyższej jakości zdrowotnej danego surowca.

2. Surowce używane do produkcji środków dietetycznych powinny być poddawane szczególnej kontroli, jeżeli odpowiednio wymagania zostaną ustalone w zezwoleniu na produkcję danego środka dietetycznego.

3. Środki dietetyczne nie mogą zawierać pozostałości środków chemicznych stosowanych przy uprawie i ochronie roślin ponad ilość określoną jako dopuszczalną w zezwoleniu na produkcję danego środka dietetycznego.

§ 7. 1. Do produkcji środków dietetycznych nie wolno używać środków farmaceutycznych, chemicznych ani substancji dodatkowych dozwolonych, z wyjątkiem substancji przewidzianych w zezwoleniu na produkcję danego środka spożywczego.

2. Środki dietetyczne nie powinny zawierać zanieczyszczeń technicznych innych pod względem rodzaju lub ilości niż określone w zezwoleniu. Środki dietetyczne nie mogą być napromieniane lub poddawane działaniu prądów o wysokiej częstotliwości.

3. Środki dietetyczne w postaci konserw powinny być poddawane sterylizacji lub pasteryzacji.

§ 8. Środki dietetyczne powinny być wprowadzane do obrotu w jednostkowym opakowaniu fabrycznym, w ilościach dostosowanych do potrzeb nabywców indywidualnych oraz odbiorców zbiorowych.

§ 9. 1. Na jednostkowym opakowaniu fabrycznym środka dietetycznego powinien być umieszczony odpowiedni napis informacyjny „Dietetyczny środek spożywczy” lub „Odżywka” oraz oznaczenia wskazujące:

1) nazwę środka, jego przeznaczenie i numer zezwolenia na produkcję,

2) skład surowcowy z uwzględnieniem ilości substancji dodatkowych i składników, których zawartość jest ograniczona lub ma szczególne znaczenie,

3) datę przydatności do spożycia i sposób przechowywania,

4) nazwę i adres zakładu, który wyprodukował dany środek,

5) w miarę potrzeby — sposób przygotowania do spożycia.

2. Środek dietetyczny nie może być po upływie terminu przydatności do spożycia wprowadzany do obrotu ani używany do produkcji innych środków dietetycznych.

§ 10. 1. Zakłady, które wprowadzają do obrotu środki dietetyczne, powinny je przechowywać w warunkach podanych na jednostkowym opakowaniu fabrycznym.

2. W zakładach, o których mowa w ust. 1, powinny być wydzielone stoiska lub półki dla środków dietetycznych.

§ 11. Odstępstwa od wymagań ustalonych w § 8 i 10 mogą być stosowane w zakresie i na warunkach określonych w zezwoleniu na produkcję danego środka spożywczego.

§ 12. 1. Zakłady, które w dniu wejścia w życie zarządzenia produkują środki dietetyczne, obowiązane są w ciągu roku od dnia wejścia w życie zarządzenia wprowadzić ustalone w nim wymagania lub wystąpić do powiatowego (miejskiego, dzielnicowego, portowego) inspektora sanitarnego o przedłużenie tego terminu.

2. Inspektor sanitarny może przedłużyć termin przewidziany w ust. 1, nie dłużej jednak niż o 6 miesięcy.

3. Zakłady produkujące w dniu wejścia w życie dietetyczne środki spożywcze i odżywki, w których nie ma wydzielonych oddziałów, obowiązane są zorganizować takie oddziały w ciągu roku od dnia wejścia w życie zarządzenia lub po upływie tego terminu zaniechać produkcji tych artykułów. Nie dotyczy to wypadków, o których mowa w § 1 ust. 2.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: J. Kostrzewski

## 212

### ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 5 czerwca 1971 r.

**zmieniające zarządzenie w sprawie organizacji praktyk robotniczych studentów szkół wyższych oraz ponoszenia kosztów związanych z organizacją tych praktyk.**

Na podstawie § 10 uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1970 r. w sprawie organizacji praktyk robotniczych studentów szkół wyższych (Monitor Polski Nr 7, poz. 64) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 12 marca 1970 r. w sprawie organizacji praktyk robotniczych studentów szkół wyższych oraz ponoszenia kosztów związanych z organizacją tych praktyk (Monitor Polski Nr 10, poz. 89) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakład pracy obowiązany jest zapewnić zakwaterowanie komendantom hufców pracy i studentom, odbywającym praktyki robotnicze poza miejscem stałego zamieszkania w odległości uniemożliwiającej codzienny do-

jazd do pracy. Koszty zakwaterowania komendantów i studentów ponosi zakład pracy.”

2) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. 1. Zastępca komendanta studenckiego hufca pracy otrzymuje z zakładu pracy, zatrudniającego studentów odbywających praktyki robotnicze, z tytułu swej funkcji dodatek do uzyskanego przez siebie wynagrodzenia w wysokości 25% przeciętnego wynagrodzenia uczestników studenckiego hufca pracy.

2. Wynagrodzenie zastępcy komendanta studenckiego hufca pracy bez dodatku, o którym mowa w ust. 1, nie może być niższe od przeciętnego wynagrodzenia uczestnika studenckiego hufca pracy.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: M. Krukowski